

דברי הכפר

לא תגנבו ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו:
ולא תישבעו בשמי לשקר וחללת את שם אלוהיך אני
ה': לא תעשוק את רעך ולא תגזול לא תלין
פעולת שכיר איתך עד בוקר: לא תקלל חרש ולפני
עיוור לא תתן מכשול ויראת מאלוהיך אני ה':
לא תעשו עוול במשפט, לא תישא פני דל ולא תהדר
פני גדול בצדק תשפט עמיתך: לא תלך רכיל
בעמיתך לא תעמוד על דם רעך אני ה'.

ויקרא פרק י"ט

פסוקים 11-16

עלון מספר 804

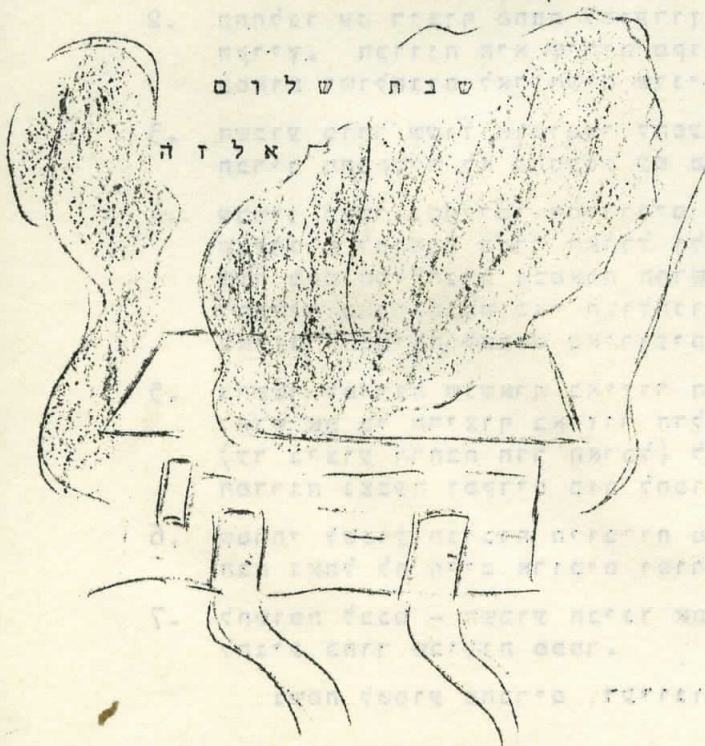
כ"ח בשבט תשמ"ג

11 בפברואר 1983

כפר הנושא

* השבוע ביקרתי שוב במכללת תל-חי
אחרי הפסקה של כמה שנים.
מצאתי הרבה שינויים, בעיקר
בנייה חדשה ופעילות בלתי-רגילה
בכל פינה. ספק בית-ספר למבוגרים-
צעירים, ספק משכן לאומנויות, ספק
אוניברסיטה וטכניון. התרוצצות
בלתי פוסקת של מלמידים בין הכיתות
ובפרוזדורים וצי של אוטובוסים
צהובים, שמהם נשפכים ההמונים
בבוקר. נפגשתי שם עם די הרבה
"פרצופים" מוכרים: גילה ומקס,
דב קולט, מרקי ורות נאי, המלמדים
זה יום, זה יומיים או יותר,
והרבה חברים וילדים שלומדים
מקצוע זה או אחר. מי אמר שאין
אצלנו חודעה לימודית?

* אחרון אחרון חביבה - דרך עליחה
לגב' ברגמן (אמה של עדנה ק),
שנוסעת לביקור משפחתי לדרום-
אפריקה.

שבת שלום

אלזה

* קודם כל - מה נשמע?
נשמטו איחולינו הלבביים לנורית,
גבי והילדים ולכל המשפחה - על
הולדת הבן לפני שבוע.

מזל טוב לכולם

ושמו בישראל יגיל

* ליל שבת גשום. שקט מסביב. במועדון
נעשות ההכנות האחרונות לקונצרט ג'
הג'ז מתוצרת בית. פתאום - ריח
עשן, ובן רגע, לשונות אש מאירות את
את השמיים האפלים. קצר חשמלי, כך
אומרים, מפיל קורבן עוד צריף ישן;
דווקא זה, שהיה אמור לשמש לנו
מוזיאון חי לזכרון ימי בראשית,
ובשבת בבוקר נולד אחר חדש לטיולים
עם הילדים. היה צריף, ואיננו עוד.

* עוד אחר חדש - "ארגז חול" גדול
בין העמודים בואך לח"א!

* אם לא טעינו, ראינו כאן בין קבלת
שבת, שריפה וארוחת ארבע את האיש
שלנו בלונדון, אריה וולפין.
ביקור בזק לענייני עסק, כך סיפר -
ונעלם.

* אהוד, רפי ודורי עבדו זמן-מה
בקטיף מלונים בחווה נידחת אי-שם
באוסטרליה. בקושי רב הם הבינו
את ה"בוס", כי דיברו במבטא אוסטרלי
לא נורמלי. אך גם לו ולמשפחתו היה
קשה לבטא את שמות בנינו. מצאו
עיצה. אהוד נהפך ל-Ed ורפי
ל-Ralph. דורי נשאר דורי,
כנראה.

* מספרים, שבכל נקודה אסטרטגית בין
טבריה והצפון הרחוק נמצא קצין
קישור לאו"ם מכפר הנשיא! אלק,
קולין, ג'רי ועופר ס., ממלאים
תפקידים חשובים אלה במסגרת שרות
מילואים. שלא יעשו לנו תקריות!

ימי הולדתימי נישואין

19.2 ענת ואלחנן כהן

14.2 ג'נט בניסלב

בתשבע מרקוסון

יהודה בן-זאב

16.2 תמיר ברק

17.2 דותן קוניגס

יפעת דבולט

18.2 שאול סמברג

לורנס מרקוסון

19.2 תמר פרימוס

////////////////

המרכז הציבורי

ברצוני להסביר מה נעשה לאחרונה וכעת במרכז הציבורי:-

1. אפניים - סדרנו מגרשים לאפניים. יש חכנית להוסיף עוד מחקן ע"י החשמליה. חברים מתבקשים להשתמש במתקנים ולא להשעינם נגד העמודים.
 2. התחלנו עם ריצוף מתחת למועדון חברים ומקוים לגמור את כל השטח עד הקיץ. הכוונה היא שיהיה מקום לילדים לשחק בחוץ ואפשרות להעמיד כסאות ושולחנות לאירועים שונים.
 3. השבוע סודר שער אוטומטי להפעלת תאורה מתחת חדר האוכל והמועדון. חברים מתבקשים לא להתעסק עם מכשיר זה.
 4. עכשיו כאשר נסתיימו הסידורים החדשים בדלפק, ההכוונה היא לקנות עוד 8 שולחנות לתוספת בחדר האוכל ולכן עשינו תערוכת הכסאות. אני מקוה שעד פסח השולחנות וכסאות החדשים יוכנסו לשמוש. ובהמשך אנו מתכננים להחליף בהדרגה את שאר השולחנות והכסאות. את הישנים אז נעביר למחסן באיזור הבריכה לשמוש באירועים חגיגיים באיזור זה.
 5. בהקשר למדרגה שנשארה באיזור הדלפק - על-מנת לבטל את המדרגה היה צורך לחדש את כל הריצוף באיזור הדלפק ומאחר והשינוי הנוכחי הוא רק זמני (עד ביצוע הרחבת חדר האוכל) לא ראינו הצדקה להוצאה כספית כה גדולה. המדרגה נצבעה ומקוים בזה לחסוך התקלויות בזה.
 6. שמחתי לשמוע תגובות חיוביות מאד על חידוש הגינה מתחת לחדר האוכל, הבה נאחל לה חיים ארוכים ופוריים.
 7. לתשומת לבכם - השבוע הכינו את השטח לתוספת הנהלת חשבונות שאמורה להגיע בתוך שבועות מספר.
- נשמח לשמוע מחברים ורעיונות ותגובות לטובת המרכז שלנו.

מכתב למערכת

בלי להתייחס לתוכן הויכוח המתנהל על דפי שני עלוני המשק, ברצוני למחות מחאה גדולה בצורה בה אריק התקיף את אבישי לפני שבוע.

כדי לחזק את עמדתו, כנראה, אריק הרגיש צורך לרדת על אבישי ולצטט אותו על מה שאמר (אולי?) לפני שבע שנים כשהיה נער בן 16!

לפי דעתי -

- (א) זה מעליב ופוגע (ועוד מתחה לחגורה...) -
- (ב) זה מוריד מערכו של אריק כעתונאי, ומכבודו כבן-אדם.
- (ג) זה עובר את גבול הטעם הטוב שאנו דורשים מכתבינו, ושמערכת דברי-הכפר הבטיחה לשמור עליו על-ידי בקורת החומר המגיע למערכת.
- שולמית פ.

+++++

הופכים את היוצרות

משתמע מתוך מודעה בעלון הקורס שמסיבת פורים תיערך השנה בנוכחות כל הילדים מכתה א' עד שעה 10.00 בלילה. התנגדותי לכך מבוססת על ארבעה טעמים:

1. מסיבת פורים היא שמורת הטבע האחרונה למבוגרים. רבים הם החברים שאינם מוכנים להתחלק באווירה החופשית וברוח ההשתוללות, המאפיינות את פורים, עם דור הילדים, וזכותם שמורה אתם.
2. ילדינו מוכשרים ובעלי יכולת לא פחות מילדים בכל חברה אחרת אך על-ידי כך שאנחנו מגישים להם על מגש הכסף מדי שבוע ומדי חג את תכניות המבוגרים, אנחנו מדכאים את היוזמות. עובדה היא שכומר היצירה והיכולת ליצור בידור ותרבות עצמי התנווננו לרמת ביצוע נמוכה מאד בקרב בני הנעורים.
3. הנוהג שלנו להגביל את מסיבת פורים לחברה המבוגרת מעוגן בהחלטת אמפה שאין להפוך אותו במודעה בעלון.
4. הבה נראה מי הוא הגבור שיפנה את בני הנעורים מחדר האוכל בעיצומה של מסיבה אחרי שעה 10.00.

ג' ו נ י

הודעה דחופה מטעם ו. חברה

חברים המתכננים לנסוע השנה לחו"ל מתבקשים להתקשר דחוף עם הרי ליפשיץ. הדבר לטובתכם!

הצגה

הערב

מועדת התרבות

שבת שלום,

הערב אנו מארחים את השחקן אילן דר בהצגת יחיד "כמו כדור בראש". אין בדעתי להעניק ציונים להצגה שלא ראיתי. אלא שנוכח מה ששמעתי - יש לי ציפיות!.. וכל המוסיף גורע.

על ההצגה - שוש אביגל מ-"דבר":

...על משולש אהבים ארוטי, על רצח מתוך קנאה, על הגבולות שבין שפיות לאי-שפיות וגם - על יהודים וערבים בארץ הזאת. אמנם, ההצגה עוסקת בנושא הישראלי ערב... אך אין זה מחזה פוליטי במובן המקובל. זה מחזה שהרקע שלו הוא פוליטי והרקע הזה נחפס כדבר מובן מאליו - כאילו טבעי שמה שקורה לנו כאן במישור האנושי והרגשי - בחיי היומיום שלנו - ולא דווקא בתחום הפוליטי - מעוגן עמוק במערכת יחסינו עם שכנינו שותפינו אויבינו".

צפיה מהנה
א ר י

הודעה מהמוזכירות

החברים שעדיין לא החזירו את דפי המחשב (רשום אוכלוסין) מתבקשים לעשות זאת בהקדם.

הטופס נועד לעדכן את הפרטים הנמצאים כבר במחשב. אם השפטים לא יוחזרו - הפרטים האישיים ישארו כפי שהיו בדפים שחולקו, ובודאש היו בהם הרבה טעויות.

ת ו ד ה
המוזכירה

ה ו ד ע ה

כרטיסים למופעי-חוץ יטופלו מעתה ע"י מרים כהן, נא לפנות אליה בכל הקשור לנושא הנ"ל.
ועדת תרבות

לוח המודעה

הקטנה

א-מיתות קטנות/מדרג נדב

יהודים למען ישו, נוצרים למען שרון

בימים אלה ממש, נתבשרנו על הקמת תנועה דתית חדשה הקרויה "נוצרים למען שרון". התנועה הגסה מתבצעת מדי-יום ביום בארץ המכונה בפי י עחונאי הספורט "ארץ הארגונים", על-ידי נוצרים צעירים ופטריוטים שאמצו לעצמם את המנהג לעלות לרגל למקום התבודדותו של הקדוש המקומי, שבמדבר, שם עורך הקדוש להמוני נוצריו הצעירים סעודות שבמהלכן הוא דורש את תורתו. לאחר ה"סעודה האחרונה", נערכת מדיטציה קבוצתית. ואחר-כך נערכים מטחי-ירי בצלחות חרס עם ביום אויב, וברקע שרים הנוצרים הצעירים בקולות מלאכים דקים "מוות לאויבי הציונות".

אנחנו פונים לה"כ וסגנית שר-החנוך גברת העסה-גלזר וחובעים ממנה לחקור ומיד, את נסיבות הקמת הכת החדשה. מתוך חשש ודאגה כנים, ומתוך ידיעה שאחרי הכת יבואו גם ההדק והקנה.

כי משרה אוי תצא תורה

אודה על האמת, בעקר הדאיגה אותי, במכתבה לאבישי, המגמה-שאני יודע שהיא נפוצה בקרב צבור רחב - שמה שמעשיר את חיינו, כדבריה, זו התעסקותנו בשאלות של חיים ומוות. וכששאלות אלה הסרות לנו, לדעתה, אנו נקלעים לחפוש אחר נושאים אחרים והמבין יבין. (אולי סמים, שרה, או גורו רחמנא ליצלן). נדמה שלגבי אלה שמתים או מתו, לא תתכן התעסקות בשאלה נכבדה זו. ולגבי אלה שחיים, להם תספיק בודאג הידיעה שהם נדונו למות מיד לכשנולדו וכל השאר הוא שאלה של זמן ותו לא. אבל מכאן ועד להשקפה שמוות ושכול בעקר, מעשירים אותנו ושיש בזה יופי, כאן ישנה כבר סטיה אמיתית, אולי אפילו ברמה של טפול פסיכיאטרי, אם באמת ישנה כאן תפיסה שהיא נחלת חמון.

בקצור ולענין שרה, אני לא קונה את הדיעה שהמוות הוא דבר אחד שבקצהו נמצאים האור הגנוז ובשר הלוייתן. המוות הוא הרבה דברים, מרבייתם לא יפיע בכלל. מרבייתם של השערים אל המוות הם שערים של סבל והשפלה, אם מדובר במוות בסרטן, בשחפת, ברעב, בכלא, בפצצת מצור, בפצצת זרחן, בחנק, בתאונות דרכים. ברוב המקרים האלה הופך האדם מיצור חי ויוצר לחתיכת סמרטוט מסריחה ומעוכה. ואם יש בזה יופי, אז יופי לך.

להיות גולה בארצך, או בחוץ לארץ

בקשר אליך אריק, אתך יש לי באמת חשבון מר ונוקב. משום שבמכתבך המקנשר לאבישי התעלמת לגמרי מכך שאנחנו הופכים לאט ובעקביות לגולים בתוך ארצנו. הלואי והיתה לי את האופטימיות של יעקב חזן, אבל יותר מדי פעמים נסו להתנקש בחיי ואין לי את האופטימיות שלו.

היום כשאתה קורא בעתונים על סקרי דעת הקהל למיניהם שנערכים לאחרונה, אתה מוצא, שמן הדגם הוצאו בני מעוטים ובני קבוצים. והשאלה עד מתי תמשיך או נמשיך, להיות אחראיים לאשר מתחולל סביב לנו, מקרבת אותנו לנקודה שבה היה על וילי ברנדט לברוח לנורווגיה כדי לא לקחת חלק באחריות למה שמתרחש. או לחלופין לנקוט לפחות את העמדה של היהודים בסקוקי נגד מצעד-נאצים בעירם.

בשבוע שעבר הוקרנה בטלוויזיה הסדרה "האחים לבית אופרמן" של פויכטונגר (אני יודע שלא תאהב מה שאני הולך לכתוב תכף) אבל תשאל כל אחד ששרת ביהודה ושומרון, הוא יספר לך איך במשך כ-15 שנים נכתב שם הספר האחים לבית עבדאללה".

(המשך-בעמ'...)

המשך-להיות גולה בארצך, או בחוץ לארץ

ואחרון אחרון, בדבר העצה שנתת למערכת כל-סוטה. מפליא עד כמה נתפסים גם המחנכים למכשלה של הטלת האשם למה שקורה בהינור.

אתה כותב... "האם מה שכותבים בכל-סוטה לא יחנך דור חדש להאמין שיש רק שחור ושכול הפתרון היחיד הוא לרדת..." באמת קשה לי להאמין שנפלה לבור הזה במקרה אריק. ומאחר ואתה הסרת את כפפות המשי מידיך, אוריד גם את שלי. אני מאמין שחנכת את ילדיך שלך, לא כפי שילדי כפר-הנשיא מתחנכים לאור (או לחושך) כל-סוטה. ואף על-פי-כן שלושם בגולה, שניים בחוץ לארץ ואחת בגולה של הלב. האם זוהי אשמתך? (ואני כותב זאת בכאב ולא בקינטור כפי שכתבת לאבישי) לא אינני מאמין שאנחנו מחנכים את הנוער לרדת. לכל היותר אנו נותנים להם לגיטימציה לשאול שאלות ולא לקבל את הכל כמובן מאליה.

אני יודע שיותר מכל הייתי רוצה לתת לילדי כפר-הנשיא את הידיעה שאסור, אסור שיקרו לנו שני דברים: שלא יקרה לנו מה שקרה ליהודים בשואה. ושלא יקרה לנו מה שקרה לגרמנים בשואה. להפיק רק את הלקח הראשון, זה כמו לצאת רק עם חצי מהשעור. בלי הלקח השני של השואה, אין לנו תקומה. והכל תלוי רק בנו. בי, בך בכולנו.

אלוהים פסול

ח"כ הרב לורנץ פוסל את מועמדותו של אליהו נאוי לכהן כנשיא. לדעתו, ראש העיר נאוי פסול משום שהתיר עירום בהצגה שהועלתה בתיאטרון המקומי כבאר-שבע.

על-סמך אותו עקרון אפשר שאגודת-ישראל תגיש בקשה לבטל את מנויו של הקב"ה, הידוע גם בכנויים ה' ואלוהים לכהן כאלוהים ראשי, ספרדי ואשכנזי. משום שיצר את אדם וחווה עירומים, ומשום שלא הביא את המחזה "בריאית האדם" לאשור הצנזורה על מחזות וטרטסים. זה, לא יפה!

ד ר ד ו

נדליק נר לזכרם של

גלעד היימן ל' שבט

צבי שחורי ו' אדר

(...-עצ-עצ)

בינינו לבין עצמנו...

יום א' לפרסום דו"ח מסקנות ועדת החקירה

אולי יובא יום כשנסתכל אחורנית ונראה את היום הזה והחודשים שקדמו לו בפרספקטיבה אחרת. כרגע, כשכל המדינה עוצרת את ששימתה ומתכה לראות מה תעשה הממשלה, אפשר לקבל את קביעתו של מיועדנו הנרי קיסינג'ר, שר החוץ לשעבר של ארצות הברית: "איך הרבה מדינות בעולם שהיו מסוגלות להתמודד ולחקור בעיה סבוכה ומבישה כזו". (אני מקווה שלא השמטתי דבר מדבריו ששמעתי ברדיו).

אכן צודק קיסינג'ר: שמענו, הזדעזענו, הפגנו ודרשנו ועדת חקירה ממלכתית-והיתה ועדה. התהליך היה כואב והמסקנות מעציבות למרות הגאווה בנצחון - הדמוקרטי.

עכשיו נפתח פרק חדש: המתנה, כשאחריה יבוא עוד פרק: ישום או אי-ישום. מחשבות סתמיות: מה היה לולא היו שם בסביבת מחנות סברה ושחילה אותם, החיילים, הקצינים שראו ונהדרו ודווחו? מה היה לולא שרתו ביהודה ושומרון חילים וקצינים שראו את ה"טרטוריסם" באוכלוסייה הערבית והגישו תלונה. יש לפי-נפש ויש לפי-נפש. אם בצה"ל ישרתו רק קצינים מן הסוג האנושי, בכל הדרגים, נוכל להמשיך להתגאות בצה"ל כצבא העם. אחרי הכל ולדאבונו הרב נודקק לכלי זה, ששמו צה"ל, עוד הרבה שנים.

קול העם

- מה דעתך על מסקנות ועדת החקירה?
- איזה מסקנות? אני רק מעוניין במכבי תל-אביב.
- שמע חבוב, הם תמיד חוקרים את הדברים הלא-נכונים - שלוש פעמים, לא אני משקר, חמש פעמים כבר גנבו לי את המכונית מחוץ לבית שלי. על זה לא חוקרים.
- למה כולם יורדים על שרון פתאום? אזרח ישראלי הגון קצת שמן, עוסק בחקלאות, נותן נשיקות לאשתו - לא כמו אחרים שאני מכיר.
- מה זה איכפת לי על שרון ורפול? ראית מה שהולך בבורסה. אתה רואה לפניך אדם שאיבד את הכל. למה לא חוקרים את ארידור?
- טוב שהקרו - אני בעד חקירות! שיחקרו את השכנים שלי גם כן. הם, עם הרדיו והטלביזיה, והבת המשוגעת עם הסטריו שלה - אינני יכול לישון בלילות, בגלל הרעש שיחקרו! ואלה שמעבר לכביש עם הכלב שלהם - ארבע חליפות שלי כבר אכל - שתיים מעל חבלי הכביסה ושתיים מעל גופי. שיחקרו.

המאפיה באוסטרליה

בשבוע שכבר מבטיח להיות קשה ועצוב מרוב השבועות דבר אחד הצחיק אותי עד שכמעט הצטרכתי להתליף תחתונים: תמונת החתונה של סטיב וריי. לראות את דורי, רפי ואהוד בחליפות "פראק", מגולחים למשעי, מחייכים, היה מאורע שמתמודד עם הרגעים הגדולים של וודי אלן. נו באמת, כל הכבוד לסטיב וריי: כלה יפה וחתן גאה אבל שלושת נציגינו... דורי שנראה קצת נבוך כמו בימים הטובים שששאלתי אותו שאלה בפסיקה והוא ידע על פסיקה כמו שאני מבין מן הבורסה. אהוד, "הזמיר הגלילי" שנראה פתאום כאילו חליפה מהודרת זו הלבוש הטבעי שלו. ורפי - "ד"ר פ.", תשובת הפועל כפר-הנשיא למוטי ארואסטי-שנראה כאילו הוא מנחה הופעה במסיבת פורים. בעולם של פנטזיות, תמונה זו היא הפנטסטית ביותר. כשיקראו שם את השורות האלו שידעו: בגדי העבודה מחכים לכם כאן-יש עדיין משלוחים כלול ועבודה במפעל.

א ר י ק

מכתב פתוח מאבישי לחבריו

ראשית תודה לכל אלו ששותחו איתי וכתבו לי. בעיקר מאמרו של אילן בדברי הכפר עזר לי להרגיש שהפעם טעינו, שלא הכל מותר לנו מתחת לכותרת "כל סדרה". אין הצדקה להתבטאות אלימה ושחצנות כזו כמו ציור השער שלא התפרסם. הריני מתנצל בפני החברים שנפגעו וחוזר בי מהתקפתי הנרגשת על וואנזורה. תודה לכל אלו שעזרו לי לראות את הדברים בפרופורציות הנכונות.

שנית - אינני מתכוון להגיב באופן מפורט לשלושת המכתבים שנכתבו עבורי ב"דברי" האחרון. רוב הדברים שנכתבו בהם (בעיקר דברי אריק) לא דברו לליבי, מלבד בקשתן הנעימה (כל אחת בדרכה היא) של שרה ויעל ש"אשאר ואעזור".

שרה - כנראה שאין לנו כל בסיס משותף. אני שונא את המלחמה, מפתח ממנה ורוצה לעשות כל שביכולתי כדי למנוע אותה או למנוע עצמי ממנה. את מוצאת במלחמה יתרונות מסויימים. אנש מפתח מאלו המנסים להרגיע את התנגדותי ה הנמרצת למלחמה. הם מצליחים להרגיע את הציבור בארץ ואנחנו כבר מקבלים כמובן מאליו את אוירת האלימות, את הצבא את החיילים המזוינים בכל מקום שופנה. שרה - המלחמה לא מוציאה רק חיילים רגישים יותר מבוגרים ומנוסים יותר, עם נעלה והרואי יותר. המלחמה מוציאה גם אלמנה בח עשרים לאחר שני חדשי נשואין, וסבא זאבא שקוברים את החלל.

כולכם שואלים איזו משמעות תהיה לחיים בגולה, בניכר. אני מודאג כרגע משאלת הקיום. לאחר שאפתור שאלה זו ואחיה במקום בו "לא אסכן את חיי במלחמות מיותרות" - אחפנה להתלבט בשאלות מהות ותוכן.

אבקשכם להתייחס לדברים בהקשר הנכון - לא אני, בהבעת הרהורי, ספקותי ופחדי מוריד את המורל, מעכיר את האוירה ומחליש את העם. אלפי ישראלים טובים כמוני (לפחות) כולל קיבוצניקים, בחרו, בוחרים ויבחרו בירידה מהארץ כפיתרון למצוקתם. לא אני המצאתי אפשרות זו. צעירים ופחות צעירים מדברים על-זה הרבה. למעשה, רוב חברי הקרובים.

אין טעם ואין הגיון להגיב והיסטריה נגד מי שמתבטא וחושף את כאבו ולבטיו. גם אין טעם להילחם נגד "מכת הירידה". יש טעם לחשוב, לבדוק ואולי, אם ככל נלחמים, להילחם נגד הגורמים לירידה. וברור לכולנו בדיוק מהם אותם גורמים.

זהו. בינתיים אני פה (משתחרר מהצבא ומגיע למשק לאיזו תקופה) ולא כל-כך מהר מהגר. ובעצם אני מאד קשור למשק, לתנועה הקיבוצית, לחלום הציוני שלנו, לארץ, לנופיה ולאנשיה. קשה לי לדמיין עצמי חי במקום אחר, בלעדיתם.

אבל שוב, ככל שאני מרבה לנחם, לדון ולהשוב על הקורה ועל הצפוי - אני נעשה פסימי. חוסר אונים...

"LET THE GOOD TIMES ROLL" ובינתיים:

להתראות א ב י ש י

סמינר ליהדות

אחרי ההתענינות והשאלות הרבות שנשאלתי על הסמינר בשבי שומרון - רוצה אני לחלק את התרשמותי עם החברים.

ובכן יצאנו, כל האולפן ביום ה' לשלושה ימי סמינר בשבי שומרון. שבי-שומרון הוא ישוב קהילתי של גוש אמונים ממש מול סבסטיה, מוקף כפרים ערביים-נוף מקסים!! באופק, על רכסי ההרים, מבצבים פה ושם הישובים היהודיים בלובן בתייהם החדשים, ביניהם ישוב בשם "חומש" שזכור לי בתור "מעלה נחל" - מקום שרותה הצבאי של בתי בזמנו. כדי להבהיר מה באמת הלך אני מביאה כאן כמה קטעים מתוך דו"ח לסוכנות ולכלל הגורמים הקשורים במפעל זה.

אין זה סוד שדעותינו די מנוגדות לכל מה ששייך להתישבות בשומרון. אני בכל אופן יצאתי לסמינר עד כמה שיכלתי עם לב פתוח ועיניים פקוחות (זו הפעם הראשונה שהאולפן שלנו משתתף) וחיבת את התלמידים להשתתף באותה המידה, למרות שכמה מהם הביעו אי-רצון מוחלט לבוא. נקודת אור היתה הבקור אצל השומרונים בשכם, שהיה מעניין ומאלף.

ולעצם הסמינר!

(וכאן כתבתי בפרוט על-כל הרצאה ופעולה ובעיקר על הארות הנאה אצל משפחות הישוב בשבת). "לגבי שתי ההרצאות המרכזיות של "נביא הזעם", משה סימון, אני מוחה בכל חוקף!

אני, וכמוני רוב תלמידי, הזדעזענו מדעותיו הקיצוניות והפאנטיות ממש, ומחוסר היכולת שלו אפילו לשמוע דעה אחרת. בחברה מתוקנת אפשר להביע דעה מנוגדת. בלי שהמרצה יצעק, יעליב ויקטול כל ויכוח. זה נסיון של שטיפת מוח בצורה המגעילה ביותר. אני מתארת לי שברוב המקרים הוא השיג בדיוק ההפך ממה שהתכוון להשיג - אבל אין מקום להרצאות כאלה בסמינר שנקרא "סמינר ליהדות". להכניס את הרצאותיו למסגרת הזו - בעיני זו הפרת הסכם והאמון שאנו, בתנועה הקבוצית נתנו במארגני הסמינר וזלזול בהסכמתנו להשתתף בהם. המרצה הנ"ל הוא עורך דין ודובר "גוש אמונים", ואין זה הוגן להעמיד תלמידים בפני תוחתים כאלה, כאמתלה שזה סמינר ליהדות.

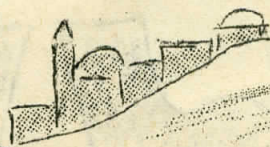
בסוף הצעתי הצעות מעשיות לשנוי וסיימתי:-

אינני מצטערת שהשתתפתי אך דורשת מהממונים עלי לקבל את הסתיגויותי ובעקר את זכותי לקבוע באיזה ארועים אני מחייבת את תלמידי ובאילו נסיבות אני מוותרת על השתתפותנו.

בהיותם "החלוצים של שנות השמונים", יש להוסיף שהם גרים בבתיים סטנדרטים אך בכל הפינות כבר צצות התוספות לבניה עם הגבות המשופעים שאנו רגילים לראותם בישובים המבוססים.

היתה זאת חוויה בהחלט. אך אני שואלת את עצמי: "סמינר ליהדות?"

י ע ל נ.

מרדיאוגרפיה לעבודת כפיים

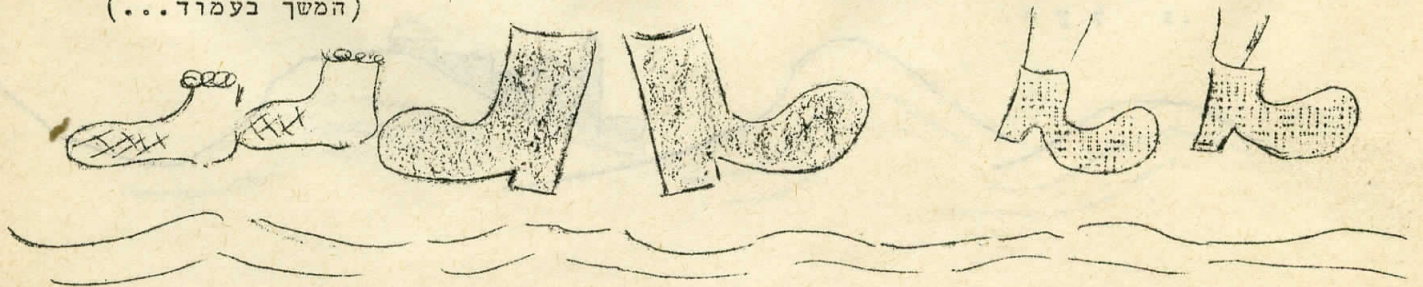
כדי להגיע לסנדלריה אין צורך בתדרוך מיוחד - כל פעוט יראה לך את הדרך. בקצה הדרומי של המרכז הצבורי הראשון שוכנת היא כבוד, בפקוחו הבלעדי של מיק. נדמה לי שפעם היה שם (שוב היא מתחילה עם הפרה-היסטוריה האידיוטית שלה!) מטבח-הילדים והאקונומיה, ואפילו אז כבר פרץ הגשם דרך הסדקים.

מיק יושב על הכסא הנמוך, סנדל מהודק בין הברכיים ומרצע ביד. סנדלר מבטן ומלידה. *Well, it all started like this....* מתחיל הוא את ספורו: "לפני כמה שנים קניתי בפעם הראשונה בחיי זוג ג'ינס. הם היו רחבים ממדתי ונפלו כל הזמן. החלטתי שאני זקוק לחגורה. קבלתי מרג'י חתיכת עור, בחופש קניתי בעיר אבזם, והכנתי במו ידי חגורה פשוטה. אז עלה בדעתי שאולי יש עוד חברים עם בעיה דומה, ופניתי לו. ההשתלמויות שיעזרו לי למצוא קורס לעבודות עור. תמיד אהבתי לעבד בידיים, ולמדתי בקורס בצפת את הדברים הבסיסיים. אשר, הסנדלר הזקן, אמר לי כל הזמן לבוא לעבוד איתו, אבל אין יכולתי לצאת מהמפעל? חכיתי עד שהיה מאוחר מדי, וכשסוף סוף התחלתי לעבוד כאן חלקית הוא כבר היה חולה, וזמן קצר אחרי זה יצא לפנסיה".

מיק עדיין נחשב כעובד המפעל "באופן תאורטי", אבל זה כמה חודשים לא נקרא לעבוד שם. הוא מרוצה מזה, ולמעשה היה מעדיף להשתחרר לגמרי ממחויבות לעזור במפעל בשעת הצורך. ממה מיק מרוצה במיוחד בעבודה הנוכחית שלו? הוא אומר "במפעל אפשר לעבוד יום ולילה בלי שמישהו יעריך את עבודתך משוב ועד רע. זה לא מרוע-לב, אבל כל חבר קורע תחת האחריות בתפקיד שלו, ולא מתפנה להתייחס למאמץ של הזולת. כאן אני נותן שרות אישי, ומקבל ספוק אישי, ואין משהו שלא יודה לי על תקון שעשיתי". והוא מוסיף, בענווה האפינית לו: "אני לא סנדלר. בשבילי כל זוג נעליים מהווה אתגר. ובטוח שיש חקונים שסנדלר מקצועי לא היה נוגע בהם, אבל אני מקבל כל דבר ומנסה לתקן אותו. It's good fun!" אמת ויציב. בין התפצצים המחכים לתקון אני מבחינה ב"רוקס" קרוע, במעיל עור מרופט, בתיקים למיניהם ואפילו במושב לטרקטור!

- מיק היה רוצה להתמחות במקצוע, אבל אין בכל הארץ קורס מקצועי לסנדלרות לא ב"אורט" לא במשרד העבודה. פשוט אין. לכן הוא סייר במספר משקים, כדי למצא מורה. הוא מצא שני דגמים של סנדלריה:
1. הסנדלר מומחה לאורטופדיה ומדריך צוות (בדרך כלל שכירים) בששיית נעליים וסנדלים לשמוש מקומי או גם למכירה.
 2. סנדלר מוותיקי המקום שמרוב מחלות ומיחושים כבר עובד חלקית מאד, ולא מוכן להדריך. יתכן שבקבוצת זרע מצא מישהו מתאים, וייצא לשם להכשרה מעשית בקרוב. האפשרות לעשות נעליים לפי מידה מלהיבה את הסנדלר שלנו. "זה דבר נהדר - לבנות נעל בדיוק לפי כל רגל", הוא מתלהב. הוא מראה לי כפינה ערמה מאובקת של אמומים (תכניות עץ לכף רגל). "כבר לא השתמשו בהם שנים, כי אין מי שיוודע אין".

(המשך בעמוד...)

המשך-מרדיאוורפיה לעבודת כפיים

מיק לא מתלונן על חנאי העבודה שלו. "סך הכל די נוח. בחורף נכנס קצת גשם, ובקיץ המזגן לא מקרר כל-כך בגלל הפריצות, אבל זה לא מדאיג אותי". אני מעיפה מבט מסביב על מכוונות התפירה השונות והמשונות. מיק עוקב אחרי וצוחק. "חלק מהמכוונות כל-כך עתיקות שאין להן אפילו חלקי חלוף בשימות של "זינגר".

על דבר אחד מתרעם מיק. לפעמים מביאים לו נעליים שאפילו לא טרחו להסיר מהם את הבוץ. זה מעליב אותו ומראה יחס של זלזול. "אין לחברים מושג איך לטפל בנעליים". "חשבתי שכונתו ל"ספול" במשחת נעליים ובמברשת. אמנם גם זה חשוב, אבל בעיקר פונה מיק להולכי-על-שתיים מכל הסוגים לא לדחות את הבקור בסנדלריה יותר מדי. לבוא לפני שכל הגומי ירד מסולית הקלוגים. ולפני שהחרטום משתפשף עד לבטנה. בהמון מקרים הופך תקון פשוט של חצי שעה לעבודת נמלים של שעות רבות, מפני שלא שמו לב בעוד מועד. יש למיק דוגמא משעשעת: "צעירה אחת (השם שמור כמערכת) הביאה לי זוג נעליים לתקון. בדקתי ומצאתי שעקב אחד השתפשף לגמרי והיה נמוך מהשני ב-25 מ"מ. בניתי את הנעל מחדש כך ששני העקבים היו שווים. הבחורה התזירה לי את התקון בטענות: "עשית טעות. אני מרגישה שעקב אחד יותר גבוה", אמרה. חוט השדרה שלה, בודאי במצב טוב.

על סנדלים אפשר לשמור מרקבון שנגרט מזעת הרגל, אם מורחים מפעם בפעם קצת שמן נעליים.

בסכום: אם תרצו להעניק חיי נצח לנעליים הכי אהובות עליכם, בטחו בסנדלרנו, והביאו לו את התקון לפני שיהיה מאוחר מדי!

א נ ג ה

החלקים הנ"ל הם חלקים מהמסמך המצויין למעלה.

החלקים הנ"ל הם חלקים מהמסמך המצויין למעלה.

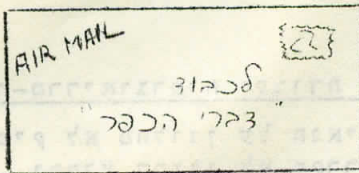
החלקים הנ"ל הם חלקים מהמסמך המצויין למעלה.

החלקים הנ"ל הם חלקים מהמסמך המצויין למעלה.

החלקים הנ"ל הם חלקים מהמסמך המצויין למעלה.

החלקים הנ"ל הם חלקים מהמסמך המצויין למעלה.

החלקים הנ"ל הם חלקים מהמסמך המצויין למעלה.

מכתב מאוסטרליה

המשפחה שאתה אנחנו נמצאים גרה על הגבול בין מצינת סאות ווילס וקווינסלנד. המרכז התקלאי נקרא גונדיווינדי ויש פה גידול כותנה מפותח מאד. השנה אין כמעט חיטה, כותנה, שעורה וכו' עקב הבצורת וחוקפת אותם בשנה השנייה ברציפות. אנחנו הגענו לחווה דרך סטיוארט לוי (קבוצת שנת הכשרה אוסטרלית אחרונה - היה סנדלר אורטופדי) שמטפל בבן שלהם מספר נחומים ברגל עקב סרטן. סטיוארט בונה לבן נעליים והחורים הזמינוהו לעבוד קצת בחווה, ולצאת מסידיני כדי להתאורר. סטיוארט יצר קשר אתנו והזמין אותנו לבוא איתו לחווה. הוא קנה וולקסווגן מיניבוס ורפדתי אותו, הכנסתי ארונות ובכלל הכנתי מין קרוון מן הוולקסווגן. דורי ואהוד הצטרפו וביחד יצאנו לחווה שמרוחקת כ-12 שעות נסיעה מסידיני. אנחנו רוב היום קושפים מילונים או עושים להם עבודות החזקה בחווה.

עכשיו אחרי ההקדמה, ישר לעניין. המשפחה כולה נוצריה אבל האמא שלהם באה ממשפחה יהודיה - הסבתא שלה היתה יהודיה - ולפני שהיא ספרה לנו את זה כל הזמן שמנו לב שהיא קצת שונה. הילדים מקבלים ממש חנוך מעולה. הם לא גרים בחווה - הם גרים בכריסביין כי הוריהם לא רוצים שיגדלו בתור חוואים. הם שמעו המון על ישראל ובכלל מאז שאנו פה אנחנו מלמדים אותם קצת עברית ומספרים להם על הקבוץ. אחד מהם ממש רוצה לנסוע לקבוץ ולחיות שם קצת.

אני מרגיש בפעם הראשונה ממש כמו שליח. מסביר להם מי הם באמת הישראלים. הם שאלו אותי האם אנחנו שונאים את הנוצרים - והם יחסית אנטליגנטיים. בין החברים שבאים לקטוף פה היתה נערה אחת בת 18 שלא ידעה מה זאת לוב ולא ידעה מה זה המזרח התיכון. יש פה אישה אחת בת 45 שאף פעם לא היתה בסידיני. האמת היא שסידיני רחוקה מן האזור הזה, אף-על-פי-כן סידיני היא בירה המדינה וגם העיר הגדולה והחוססת ביותר באוסטרליה.

האמא של המשפחה כל הזמן שואלת אותי שאלות על היהדות ואני מרגיש באיזה שהוא מקום שהיא פשוט לא שייכת למקום. אתמול כשישבתי לבד בשעה 2.00 בבקר על הטרקטור חשבתי עליה והמשפט הראשון שעלה בראש היה "קומו תועי המדבר". פשוט רציתי ללכת אליה ולהגיד לה "ברברה, את לא שייכת, קומי, תארזי את החפצים שלך וחזורי הביתה. מקומך אתנו בארץ. עכשיו יש לך בית, עכשיו יש לנו מקום משלנו. הגיע הזמן לחזור הביתה".

אף פעם לא חשבתי שאהיה מין מסינור. מי אני שבקושי ראיתי את העולם ושבישראל אני נחשב לחצי גוי, אגיד לה שהיא יהודיה ושהיא צריכה לחזור הביתה. כנראה שכן. עכשיו אני מתחיל להבין את היחוד שלנו בתור עם. כשספרתי לאהוד את כל הספור הזה הוא אמר לי שהוא בדיוק חשב על אותו הדבר וזה הציק לו שהוא לא יכל לעשות כלום בנידון. דורי הסתייג.

או. קיי. לסיום רק תדעו שאנחנו ממש עושים חיים ומנצלים כל רגע באוסטרליה להכיר פה את האנשים, את הארץ ויותר מכל את עצמנו. חושבים, מדברים - ומתגעגעים המון למשק. אם אתם רוצים לשמוע את כל הקטעים הפיקנטיים פשוט תגשו לסטיב ותבקשו ממנו שיארגן ערב חברתי שבו יספר לכם על החתונה ומסיבת הרווקים.

אוהבים ומתגעגעים

ר פ י , א ה ו ד , ד ו ר י

שאלון לקוראי "דברי הכפר"

כדי לנסות לקבל מושג על דעות קוראי עלון זה אנו מצרפים שאלון ומבקשים מכל המעוניינים באשר הם למלאו ולהחזירו למערכת בהקדם (בתא הדואר או נשמח לקבל מכתבים מאלה שנמצאים מחוץ לקבוץ).

1. ש.ס.....(אפשר למלא את השאלון גם באלמוניות). ו/או שכבת גיל.

2. דעתי על הסורים הקבועים

(א) מה נשמע.....

(ב) כינינו לבין עצמנו.....

(ג) שלא בטור מה נשמע.....

(ד) ראיונות עם ענפים.....

(ה) הודעות למיניהם ו"מזל טוב".....

3. דעתי על היבטים אחרים של "דברי הכפר":

(א) ספורים

(ב) השער (האם אתה קורא אותו בכלל?)

(ג) דו"חות מועדות

(ד) עטורים

(ה) מכתבים מהו"ל (קטעים בלבד, הכל...)

4. האם אתה קורא את כל העלון, מדלג על חלק (למה?) או מעט מאוד?.....

.....

5. הצעות לשנויים בעלון:-

מערכת: נבחרת או לא.....

צנזורה:.....

בסך הכל מרוצה או לא מרוצה.....

הערות נוספות.....

Parents Page

11th February '83

SO WHAT'S NEW ?

First and foremost, apologies for last weeks omission:

MAZAL TOV to Nurit, Gaby and the children, as well as the whole family on the birth of the son - named YAGIL - heartfelt best wishes.

Last Shabat evening - a rainy night and all was quiet. In the Moadon the last arrangements were being made for the Jazz Concert. All of a sudden, the smell of smoke ! Within minutes tongues of flame shot up into the sky. A short-circuit apparently caused the fire in one of the old zrifim, and dafka the one which was supposed to be turned into a museum with memories of the old chalutzic days. On Shabat morning everyone went to see the ruins !

If we weren't mistaken, Arye Wolffin was seen in the Dining Room between supper, the fire and lunch the next day. Here on a very short visit - business.

Ehud, Rafi and Dori are picking melons somewhere in a far corner of Australia. It is most difficult for them to understand the broad Australian accent of their boss - but he also cannot pronounce the Hebrew names of the boys. So - Ehud became ED, Rafi - RALPH - and Dori stayed Dori.

Reliable sources tell us, that every strategic point between Tiberias and Very Far North is manned by an officer (attached to UN) from Kfar Hanassi. Alec, Colin, Gerry and Ofer S. are doing their Miluim.

This week I happened to be in Tel Hai, our local "University". Lots of changes there since last I visited - and many familiar faces seen on the campus. Joy and Max Mader, Dov Collet, Marky and Ruth Ney - all teach there on various days of the week, and lots more chaverim and youngsters study many and different subjects.

Last but not least - happy landings to Mrs. Bergman (Ednas'mother) who is spending whats left of the summer in South Africa.

Shabat Shalom

Ilse

MAZAL TOV

- Birthdays

14.2 - Geanette Genislav
Bathsheva Markuson
Yehuda Ben-Seev

16.2 - Tamir Barak

17.2 - Dotan Konigis
Yifat Devolt

18.2 - Shaul Samberg
Lorence Markuson

19.2 - Tamar Primost

Wedding Anniversaries

19.2 - Anat & Elchanan Cohen

50 YEARS - WHAT DO THEY MEAN NOW?

50 years - half a century! A generation - nearly two!

Last night I sat in my comfortable chair, opposite the T.V. and watched a joint programme of English/French/German production. The German peoples' confrontation with its past - and all of a sudden, quite unexpectedly - without any warning - I was there! Involved, shaken, I too, was confronted.

Like everyone else, I saw "Holocaust" at the time, have watched films by "Yad veShem", & the Ghetto Fighters Museum, have been shocked and angered, sad - have even experienced certain feelings of guilt, but always a part of me stayed aloof, estranged - outside. And this time why? Maybe because of the language they spoke. My God, the language! My Mother Tongue, in which I have not thought or read for so many years. Not the rantings of the dictator with the moustache, not the polished language of diplomats, but my mother tongue - in which my mother scolded me from the third floor, when I didn't want to stop playing and come upstairs to eat. The language, in which my father told me of his days in the Kaiser's army, in the service of the "Fatherland" - and in which I read the Pessach Hagada, on the left side of the page, when I couldn't follow his fluent Hebrew. The language of my childhood, language of those I held dear. The language, which means nothing to those dear to me to-day.

Or maybe it was the flags. The broad stripes of a crumbling Republic, Black-White-Red, which turned overnight to blood-red, the white shrinking to a circle, the black into the crooked cross, which from the first moment held such a mysterious threat! How all the windows festooned themselves with banners of red - and how the two empty windows stood out in the suddenly so strange neighbourhood.

Or perhaps the songs. The lyric, romantic songs of Schubert and of Heine (born in our town), changing character from day to day, becoming more aggressive, more overpowering. The roll of the drums and the rythm of leather boots marching in unison. The well-known anthem changed, even if we belittled then the verses in which "Jewish blood splashed from the knife".

A complicated and many-coloured fabric. Light and shade, tears and laughter - seen from an angle of a 6-year-old and of 50 plus at one and the same time.

Half a Century? In a small corner of my heart - not even a minute has gone by.

Inge Segal

(Translated from last week's "Divrei Hakfar")